

Entre Nador i Girona

Una noia marroquina relata els motius que la van dur a marxar del Marroc i desplaçar-se a Catalunya el juliol del 2019.

Text > **BOUCHRA**

Fotos > **M. ÀNGELS DALMAU**

Em dic Bouchra i fa cinc mesos que vaig arribar a Catalunya. Tinc divuit anys i vaig néixer al Marroc, a Nador. Nador, per a qui no la conegui, és una ciutat molt important al meu país: té mar, i això m'agrada molt. Jo vivia a prop de la platja i quan tenia temps anava a banyar-m'hi amb la meva família. La ciutat és gran i hi ha moltes botigues i

mercats per on es pot passejar. Sempre he pensat que és plena de vida.

Tinc un germà de vint-i-tres anys que viu amb els meus pares. La meva mare es diu Fàtima i el meu pare, Mimoun. El meu pare treballa de perruquer i a mi sempre m'ha tallat els cabells. De petita sempre li ho demanava, i ell ho feia sempre que podia. La meva mare és molt treballadora i sempre ha tingut

cura de mi i del meu germà. És la reina de la casa. Estem molt unides. Amb el meu germà tinc una relació molt especial, perquè va ser ell qui em va ajudar a prendre la decisió de marxar de casa i emprendre el viatge cap a Catalunya. Penso que tinc molta sort de tenir aquesta família!

El dissabte a la tarda sempre fèiem coses tots junts: anàvem a la platja, a

>> Bouchra, al centre on estudia.

Quan tenia disset anys, el meu pare em va dir que m'hauria de casar amb un home de quaranta-cinc que no coneixia

caminar per la muntanya... Eren els moments més bonics de la setmana perquè estàvem tots junts i ara són els que trobo més a faltar! A vegades els recordo i és com si encara fos amb ells...

La meua vida al Marroc era bona i era feliç. Quan era petita anava a una escola de Nador i a la tarda estava a casa amb la mare i el meu germà o jugant amb les amigues pels carrers de la ciutat a jocs tradicionals (he descobert que compartim, Catalunya i el Marroc, alguns jocs antics!). Les amigues que vaig fer a l'escola aviat van deixar d'estudiar. Les seves famílies no volien que fessin estudis superiors i s'havien de quedar a casa fent les tasques de la llar. Això em posava trista, perquè volia dir que ja no les veuria tant i que no podria compartir-hi molts jocs i estones. Els meus pares, però, sempre han volgut que jo estudiï i això em fa sentir molt orgullosa, perquè vol dir que creuen en mi. Jo tinc clar que no vull decebre'ls ara i per això continuo estudiant.

Al Marroc, vaig cursar tot l'ensenyament superior (el que aquí es diu ESO) en un institut públic, en francès, i també vaig fer primer de batxillerat. Haver estudiat en francès ha fet que, una vegada a Catalunya, hagi pogut entendre amb més facilitat algunes paraules que s'assemblen molt. Sempre he sigut una bona alumna que treia bones notes i anava contenta a estudiar. Vaig haver de deixar els estudis quan vaig decidir iniciar el meu procés migratori. Ara, però, m'agradaria poder continuar i no deixar perdre les oportunitats que des de Catalunya se m'ofereixen.

A vegades més difícil parlar de la meua història personal perquè per a mi ha sigut molt dur viure-la, però penso que és important que la pugui explicar i compartir amb la gent. Considero que

>> Amb una companya fent un treball.

tot el que he viscut em fa una persona més forta i crec que no és bo que amagui res del que he passat. Això no vol dir que a vegades no estigui trista i em costi recordar el passat. Són dues cares de la mateixa moneda.

Estic contenta de poder escriure en una revista de la ciutat que m'ha acollit, Girona, i de poder compartir-hi la meua història. Tots tenim coses per explicar.

La decisió de marxar

Quan penso en els motius que em van portar a prendre la decisió de marxar del Marroc, sovint em poso trista. M'amoïnen moltes coses, però sobretot el fet de pensar que estic lluny de la meua mare i que si no es troba bé no la podré cuidar. Moltes nits somio que soc amb ells i que no he hagut de marxar. Per a mi, la família és el més important, i el somni més gran que tinc ara és tornar a veure i a abraçar la mare. Es fa molt difícil estar lluny de les persones que estimes.

Quan tenia disset anys, el meu pare em va dir que m'hauria de casar amb un home molt més gran que jo (de quaranta-cinc anys, aproximadament). Jo no el coneixia de res, però tenia molt clar que no volia compartir la vida amb ell. Tinc clavats a la memòria aquell

moment, i moltes vegades penso que hauria passat i què en seria, de la meua vida, si no haguéssim tingut aquella conversa, si jo no hagués pres aquella decisió, si tot fos diferent...

Al Marroc moltes noies s'han de casar amb homes més grans que no coneixen. Les famílies es posen d'acord entre elles i miren de trobar un home que garanteixi una certa estabilitat econòmica per a la noia. Jo conec noies que s'han hagut de casar amb homes més grans que elles, però jo no ho volia fer. Em posa trista pensar que hi ha joves que han hagut de passar per això. És difícil prendre la decisió de negar-s'hi, i moltes no tenen l'oportunitat de fer-ho.

Jo estic segura que la meua mare no volia que jo em casés amb aquell home, però ella no podia dir res. Al Marroc són els pares els que manen i decideixen. El meu germà em va dir que no volia que m'hi casés, i aquest fet va ser molt important perquè jo pogués evitar-ho. Estic contenta que, malgrat que no poguessin fer gaire res per impedir-ho, la meua mare i el meu germà em donessin suport.

Quan el meu pare em va dir que m'hauria de casar amb aquell home, em vaig posar molt trista perquè vaig pensar que no podria acabar el batxi-

>> Abraçant-se amb una amiga al carrer, en retrobar-se després dels mesos de confinament.

l·lerat. Jo sabia que casar-m'hi em condicionaria en molts més aspectes, però la veritat és que això és el primer que em va venir al cap. Vaig estar un mes sencer sense poder quasi dormir, pensant constantment com ho podia fer per evitar que se celebrés el casament. Tenia por d'expressar el meu malestar perquè no sabia com reaccionaria la gent, així que vaig decidir no explicar a ningú què volia fer i només vaig compartir-ho amb el meu germà, que em va prometre que no ho diria a ningú.

Finalment, vaig decidir que havia de fugir d'aquella situació. Com que no els podia dir la veritat, vaig dir al meu pare que em casaria amb aquell home, però que abans volia anar un mes a Alemanya a visitar els oncles que viuen a Frankfurt. Com que la meva àvia havia de fer el viatge fins allà, jo la hi vaig acompanyar amb la promesa que un mes després tornaria a Nador i em casaria amb aquell home.

Vaig marxar del Marroc el 2 de juliol del 2019, conscient quan m'acomiadava dels pares i del meu germà que trigaria molt temps a tornar-los a veure. Revisc moltes vegades aquell moment. Hi penso tot sovint. Desitjaria haver-ho pogut dir la veritat i haver-me'n acomiadat millor.

El viatge

El 2 de juliol del 2019 vaig decidir emprendre el viatge. La meva àvia i jo vam agafar un avió cap a Alemanya i m'hi vaig estar un mes. Viví amb els meus oncles, que em van acollir molt bé. Em va agradar estar-me a Frankfurt. És una ciutat molt bonica i plena de vida, i era la primera vegada que era en un lloc com aquell. Tot i això, mai vaig acabar d'estar tranquil·la, perquè constantment pensava que hauria de marxar i no sabia com fer-ho. Se'm plantejaven molts dubtes sobre quin era el moment idoni, que li hauria de dir a l'àvia i, so-

bretot, com s'ho prendrien els pares quan ho sabessin.

Abans que finalitzés el mes d'estada a Alemanya i que hagués de tornar al Marroc, la meva tieta em va donar diners per al casament. Jo tenia molt clar que no podia tornar a casa, així que vaig decidir fer servir aquells diners per marxar amb una amiga i el seu xicot, que vivien a França, cap a Catalunya.

El xicot de la meva amiga tenia uns parents que vivien a Girona, per la qual cosa em van poder acompanyar fins aquí. Ells van decidir tornar cap a França, on volien viure, però jo vaig voler quedar-me a Girona. No tenia ganes de donar més voltes i pensava que, sense tenir cap parent a prop, aquest podia ser un lloc tan bo com qualsevol altre per quedar-m'hi.

Recordo que, quan vaig marxar de Frankfurt cap a França i després cap a Girona, només vaig agafar una motxilla petita amb una mica de roba i els diners que els oncles m'havien donat. Era la primera vegada que estava sola, sense cap familiar acompanyant-me, i recordo que va ser un moment molt dur.

L'arribada a Girona

Vaig arribar a Girona el 29 de juliol del 2019. Estava molt cansada del viatge i també una mica espantada perquè no coneixia ningú i no entenia gens la llengua. Trobava molt a faltar la família, i no sabia quan els podria tornar a veure, ni si s'enfadarien quan sabessin el que havia fet de veritat. De tota manera, estava segura que aquesta era la meva única opció; és a dir, que si no hagués pres aquesta decisió, m'hauria d'haver casat amb un home que no estimava i amb qui no volia estar.

El dia que vaig arribar a Catalunya no sabia on havia d'anar ni què podia fer. Vaig decidir presentar-me a una comissaria dels Mossos d'Esquadra de la ciutat de Girona. Com que no sabia parlar, vaig fer servir el traductor del mòbil per dir-los que era una noia marroquina que estava sola i els vaig demanar ajuda. Em van preguntar quants anys tenia i els vaig dir que en tenia disset. Aquella nit vaig dormir a comissaria i l'endemà al matí em van portar a un centre d'acollida.

Dues setmanes després d'haver ingressat al centre d'acollida, vaig trucar als meus pares i els vaig explicar el que havia fet. La meva mare em va

entendre i es va tranquil·litzar de saber que estava bé. El meu pare, però, es va enfadar molt i crec que encara hi està una mica. El meu germà, en canvi, es va alegrar que m'hagués sortit bé el que havia planejat. Ell era l'únic que ho sabia abans que marxés de casa, i mai en va dir res a ningú. Mai podré estar-li prou agraïda per això!

Vaig estar quatre mesos i mig al centre, amb altres noies del Marroc, de Catalunya i d'altres llocs del món. Cada matí feia classes de català al centre o a l'escola d'adults de Girona. Quan vaig començar a poder entendre i parlar el català, em vaig sentir orgullosa i contenta. A les tardes anàvem a fer excursions amb els educadors i les educadores i a conèixer llocs de Catalunya. Els divendres, dissabtes i diumenges a la tarda ens deixaven temps lliure per passejar per Girona, fet que m'agradava molt. Al centre d'acollida vaig fer les meves primeres amigues de Catalunya. Notava que el fet de compartir aquell espai i algunes vivències personals (encara que amb moltes tinguéssim una trajectòria ben diferent) ens acostava molt i ens unia. Continuo tenint contacte amb algunes de les noies que hi vaig conèixer, i per mi són un suport molt gran. A vegades, quan estem tristes o amoïnades, sabem que podem comptar les unes amb les altres i ens expliquem el que ens passa o simplement anem a fer una volta per deixar d'estar malament.

Quatre mesos i mig després d'haver entrat al centre d'acollida, em van dir que podria anar a uns pisos de joves tutelats de la ciutat de Girona on tindria més autonomia. Ara visc amb tres noies més en un pis molt bonic de la ciutat. M'agrada estar en aquest pis perquè puc fer més la meua. Sempre vull tenir el pis molt net, i amb les companyes ens ajudem per aconseguir que sempre estigui bé. No m'agrada gaire cuinar, però he de dir que sé fer crema catalana i pastís de poma, i que m'encanta fer-ne. A vegades cuino tagín i això em fa recordar molt els àpats amb tota la família. Hi ha moltes coses que em recorden el meu país i casa meua. És una cosa estranya, perquè de vegades recordar-ho em fa sentir feliç, però d'altres, m'enyoro molt i em poso molt trista.

Intento parlar cada dia a través de WhatsApp i de videotrucades amb el meu germà i la mare. Ells m'expliquen

com estan i jo els parlo de tot el que faig aquí. Intento que em vegin bé i que sàpiguen que m'hi estic esforçant molt. Amb el pare hi parlo més de tant en tant, però també estic contenta quan ho puc fer, i espero que aviat pugem recuperar la relació que teníem.

Somnis futurs

Escric aquest article des del recurs d'aula. Hi vinc cada matí, per fer-hi classes; hi estudio català, matemàtiques i altres assignatures. Per a mi és molt important estudiar, perquè tinc un projecte de futur molt clar i vull po-

Sempre he volgut dedicar-me a alguna cosa relacionada amb la sanitat i, després d'un temps i de molta recerca, tinc clar que vull ser auxiliar d'infermeria

>> Sortint del centre d'estudis.

>> Amb companys d'aula.

der aconseguir-lo amb el meu esforç. Sé que si vull una cosa hauré de lluitar molt i estic disposada a fer-ho.

Al Marroc, durant un temps vaig treballar d'ajudant de farmàcia, i em va agradar molt el contacte amb els clients. Sempre he volgut dedicar-me a alguna cosa relacionada amb la sanitat i, després d'un temps i de molta recerca, tinc clar que vull ser auxiliar d'infermeria. He vist que a Girona fan aquest cicle formatiu i em vull preparar per fer-lo. És per això que des de l'aula on estudio cada dia em preparo per fer-ne les proves d'accés. Sé que no serà fàcil: hi ha moltes coses de català que encara no entenc i que no sé dir, però estic tan contenta de pensar que treballaré per aconseguir el que vull, que estic convençuda que ho aconseguiré.

Sovint penso que la meva família estarà orgullosa de mi si d'aquí a uns anys puc dir-los que he aconseguit el que m'havia proposat. Que tinc un pis per viure, una feina, una família. M'agradaria que se sentissin orgullosos i contents, com jo quan penso que ells estan bé.

Desitjaria que la meva família vingués a viure a Catalunya, però sé que és difícil i que potser ells no ho volen. Marxar del país on vius no és fàcil, i encara menys si ets una persona adulta i has viscut tota la vida allà. El que jo tinc clar i és segur és que, tan aviat com pugui, els aniré a veure. Somio molt sovint el dia que tornaré al Marroc. Aniré directament a casa i abraçaré molt fort la mare, el pare i el meu germà. Segur que la mare em cuinarà pollastre, que és el meu plat preferit, i potser anirem a fer una volta per la platja com fèiem abans tots junts. Quan hi penso, soc molt feliç, i m'agradaria que arribés ja aquest dia, que no hagués d'esperar ni un segon més per veure'ls.

Marxar de casa va ser dur. Va ser difícil perquè vaig deixar enrere la família, que era el meu suport màxim. Va ser dur perquè de cop no tenia tot el que jo coneixia i estimava, i perquè tot el que tenia davant meu era nou i desconegut. Malgrat tot, m'agrada pensar que en el fons ha valgut la pena i que aprofitaré allò que m'ofereix Girona.

El meu cor i el meu cap estan dividits entre Nador i Girona, però m'agrada pensar que això no resta, sinó que suma.

>> Al carrer amb unes amigues.